

Arrest

nr. 45 102 van 18 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten E. SCHOUTEN en S. BENKHELIFA, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 augustus 2008 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 6 juli 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 18 februari 2010.

1.3. Op 17 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U bent 47 jaar oud en geboren in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Op dertienjarige leeftijd trouwde u met Allah Mohammad en verhuisde u naar het dorp Saydan in het district Charkh van dezelfde provincie. U was de tweede vrouw van uw echtgenoot. U had een ongelukkig huwelijk en werd mishandeld zowel door uw echtgenoot als door uw twee stiefzonen. Zowel uw echtgenoot als uw stiefzonen waren sinds tien jaar actief voor de partij Jamiat. Ze hadden wapens en stalen de gronden van burgers. Om deze reden werd uw echtgenoot vijf jaar geleden gedood door een zekere F. (...). Nadien traden uw stiefzonen nog strikter op. Ze wilden ook uw zoon S. (...) bij hun illegale activiteiten betrekken. Op een avond twee à drie maanden na de dood van uw man, bracht uw zoon S. (...) uw stiefzonen thee. Ze wilden hem wegslepen en toen uw zoon zich verzette werd hij gestoken met een mes in zijn arm en borst. Uw twee oudste zonen verlieten een jaar geleden het huis en kwamen niet meer terug. Ook zij zijn waarschijnlijk ontvoerd of vermoord door uw twee stiefzonen. Kort voor uw vertrek bleek dat uw stiefzonen uw dertienjarige dochter wilden verkopen aan een veel oudere man. Zowel u als uw dochter verzetten zich tegen dit huwelijk. Uw dochter zei dat ze zelfmoord zou plegen. Uw stiefzonen dreigden er echter mee dat ze uw hele familie zouden onthoofden als u het huwelijk bleef weigeren. Een week later vluchtte u met uw drie minderjarige kinderen, S. (...), T.(...) en N. (...) en met de hulp van uw broer via Kandahar, Herat, Iran en Turkije naar België, waar u asiel aanvraagde op 27 augustus 2008.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch attest neer van de het Gezondheidscentrum te Hoboken met betrekking tot de steekwonden die uw zoon opliep, een brief van Francine Dal, directrice van het centrum CARDA waarin wordt bevestigd dat u wordt begeleid omwille van geestelijke problemen en een attest van psycholoog dd. 22/02/2010 ter bevestiging van de behandeling van uw dochter.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. U legde zowel wat betreft uw afkomst, als wat betreft uw asielrelaas opvallend vage en incoherente verklaringen af, in die mate dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op zijn geheel in het gedrang is gekomen. In de eerste plaats is uw kennis van de regio waarvan u afkomstig zou zijn, enorm beperkt en zeer vaag. Gevraagd naar dorpen rond het uwe noemt u er twee die volgens de informatie waarover het CGVS beschikt min of meer in de buurt van uw dorp te situeren zijn: Nawshar en Qarya i Naw. Verder noemt u ook Takthak, dat echter veel verder van uw dorp verwijderd is, en Mohammad Agha, dat zelfs een totaal ander district is, en niet eens naast het uwe te situeren (CGVS p.13). Hoe ver Nawshar bijvoorbeeld van uw dorp verwijderd is, kunt u dan weer niet zeggen. De hoofdstad van Charkh, het district waar u sinds uw dertiende woonde, duidt u foutief aan als Qula Alam. Van de andere districten in uw provincie kunt u zich er maar drie herinneren en u kent slechts één district dat grenst aan uw eigen district (CGVS p. 14). U beweert dat er geen ziekenhuizen bij u in de buurt waren, maar dat er één was in Bazar i Mazari Qods. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er in de onmiddellijke omgeving van uw dorp wel drie klinieken aanwezig waren (CGVS p. 15). Toen uw zoon zwaargewond werd bij een gevecht met uw stiefzonen, werd hij volgens uw verklaringen naar een ziekenhuis gebracht, maar ook hier hebt u geen idee welk dat was (CGVS p. 18). Of er NGO's werkzaam waren in uw district, weet u niet (CGVS p. 14). Gevraagd naar wat u dan deed als u naar buiten ging, zei u dat u met uw echtgenoot andere families bezocht in Charkh, gevraagd naar waar die dan woonden antwoordt u enkel met “rondom ons dorp”. Van bovenstaande informatie werd telkens een kopie aan het administratieve dossier gevoegd.

Verder situeerde u verkiezingen “voor een koning of regering” foutief zeven of acht jaar geleden, terwijl de vorige presidents- en parlementsverkiezingen recenter hebben plaatsgevonden. U weet ook niet hoeveel verkiezingen er precies waren en of uw man heeft deelgenomen (CGVS p. 16). U weet niet of er scholen zijn in uw district. U beweert aanvankelijk dat de scholen vernield werden, maar zegt nadien dat er mogelijk wel scholen waren in uw district, maar dat u dat niet weet omdat uw eigen kinderen niet naar school gingen (CGVS p.7). Dit is zeer opmerkelijk gezien u plotseling beweerde dat mensen met de verkiezingen konden gaan stemmen in een school in Charkh, een school die u zelfs bij naam kent: de Gholam Haidar Khan Chakhi school, maar waarover verdere informatie, zoals waar ze gelegen zou zijn, totaal ontbreekt (CGVS p. 16). U kan niet zeggen wanneer de taliban naar uw regio kwam of wanneer ze vertrokken, maar geeft gewoon aan dat ze vijf à zes jaar in de regering zaten (CGVS p.11). U beweert verder dat er Amerikaanse soldaten gelegerd waren in Bazar i Mazari Qods.

Ook dit weet u omdat u het hebt horen zeggen van mensen, maar meer kunt u erover niet kwijt (CGVS p.16).

U verklaart dat uw stiefzonen en man actief waren voor de partij "Jamiat", maar u weet absoluut niets over hun activiteiten. (CGVS p. 4 en p. 6). U weet ook niet vanaf wanneer uw man actief was bij deze partij (CGVS p. 4). Uw man en stiefzonen zouden gewerkt hebben voor Commandant Fazellullah van de Jamiat partij. Maar meer dan een naam kunt u van deze commandant niet geven. U weet bijvoorbeeld niet waar hij actief was (CGVS p.6). Gevraagd of u nog andere commandanten van Jamiat kende, zegt u eerst nee en antwoordt u even later dat u er vier kent Fazullah, Hashem, Tahir en Ehsan, maar ook over deze commandanten weet u verder niets te vertellen (CGVS p. 6). Als verklaring hoe u dan toch de namen van deze vier commandanten kon geven, beweerde u dit te hebben gehoord van mensen in uw dorp, wat doet vermoeden dat u toch contacten had met de buitenwereld (CGVS p. 6). Gevraagd naar wat deze commandanten dan deden in uw regio, antwoordt u "mensen onder druk zetten en vermoorden met geweld en met wapens" (CGVS p.6), maar u kunt geen specifieke incidenten geven uit uw regio.

Ook over de dagdagelijkse activiteiten van uw man en over zijn overlijden kunt u bijzonder weinig vertellen. Wat zijn beroepsbezigheden betreft, geeft u aan dat hij bij een slager werkte aan de bazaar. Nadien geeft u aan dat hij bij meerdere slagers heeft gewerkt als arbeider, maar u kunt geen enkele naam noemen. Wat de dood van uw man betreft, geeft u aan dat hij gedood werd door zijn vijanden, in de tweede maand (saur) vijf jaar geleden. Gevraagd naar wie uw man heeft gedood, geeft u op dat het een zekere Faziludin was. Hoewel uw echtgenoot op korte afstand van uw woning gedood werd kon u niet verduidelijken wat hij daar op dat moment deed. U geeft twee namen op van mannen die bij hem zouden geweest zijn, T. (...) M. (...) en S. (...) M. (...), maar ook over deze mensen weet u niets te vertellen (CGVS p.6). Ook over uw twee volwassen zonen die verdwenen zijn, S. (...) en Z. (...), legt u zeer vage en onduidelijke verklaringen af. In de eerste plaats wat betreft hun beroep verklaart u aanvankelijk dat ze met uw echtgenoot naar de slagerij gingen. Even later legt u uit dat een van hen een handkar had. Vervolgens verklaarde u dat ze allebei een dergelijke kar hadden, maar dat ze daarmee stonden voor de slagerij waar uw man werkte (CGVS p. 8). Wat er dan vervolgens met uw zonen gebeurd is, weet u niet. Aanvankelijk verklaart u dat ze het huis verlieten en nooit meer terugkeerden (CGVS p.9). Gaandeweg stuurt u uw verklaringen bij en beweert u dat ze werden ontvoerd door uw twee stiefzonen (CGVS p. 17-18). Ook wat deze stiefzonen betreft, legt u zeer vage verklaringen af. U beweert dat ze ook bij een slagerij werkten (CGVS p.9). Nadien verklaart u dat ze bij verschillende slagerijen werkten, maar kunt geen enkele naam geven van een van de slagers voor wie ze zouden gewerkt hebben (CGVS p. 10). Zij stopten daar tien jaar geleden mee en hebben toen de wapens opgenomen en de gronden van andere mensen afgepakt (CGVS p.9). Later geeft u echter aan dat ze tijdens het talibanregime al wapens hadden (CGVS p. 11). U verklaart dat ze vochten, maar hebt er geen idee van tegen wie, of het tegen hun vijanden was, of tegen de taliban. U verklaart dat uw man en stiefzonen met geweld gronden afnamen van mensen. U hebt geen idee van wie uw man en stiefzonen de gronden afnamen en houdt het op "gewone burgers die in de regio woonden" (CGVS p.10). Op de vraag hoe u dan eigenlijk weet dat uw man en stiefzonen dit deden, blijft u ontwijkend antwoorden (CGVS p. 10 en 11). U beweert steeds dat u altijd thuis zat en kookte. Maar zelfs van een ongeschoolde Afghaanse vrouw kan toch een minimum aan kennis worden verwacht over de regio waar zij gedurende 34 jaar onafgebroken heeft gewoond en daar de verschillende machtswisselingen en oorlogen meemaakte, en over de personen die behoorden tot haar onmiddellijke omgeving, te meer uw problemen zich situeren op het familiale vlak.

Wat betreft uw broer die u en drie van uw kinderen hielp vluchten, legde u onduidelijke verklaringen af. U verklaarde aanvankelijk dat uw broer zes à zeven jaar geleden verhuisde van Mohammad Agha naar Charkh, omdat hij het huis en de gronden van uw vader verkocht had (CGVS p. 12). Later verklaarde u echter dat u uw broer vertelde over de plannen van uw stiefzoon om uw dochter uit te huwelijken en dat deze u toen geholpen heeft door jullie ouderlijk huis en de gronden te verkopen (CGVS p.19). Bij de vraag of uw broer dan in een week tijd - tussen de bedreigingen door uw stiefzonen en uw vertrek uit Afghanistan - erin slaagde de gronden en het huis te verkopen en jullie reis te regelen, zei u dat hij dit lang voordien al had gedaan, namelijk na de dood van uw man en dat hij toen naar Charkh is verhuisd (CGVS p. 19). Dit wil zeggen een vijftal jaar geleden. Er werd normaal gevraagd waarom jullie dan niet eerder vluchtten - bijvoorbeeld na het steekincident kort na de dood van uw echtgenoot waarbij uw zoon gewond raakte - en u pastte uw verklaring opnieuw aan door te stellen dat de eigendommen beetje bij beetje verkocht werden (CGVS p. 19).

Gezien uw opvallend vage verklaringen met betrekking tot uw verblijf van 34 jaar in het district Charkh van de provincie Logar rijzen er ernstige twijfels omtrent uw bewering dat u gedurende 34 jaar in dit district heeft gewoond. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven en problemen die zich recent in uw regio zouden hebben voorgedaan. Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. Immers, door het afleggen

van ongeloofwaardige verklaringen inzake uw recent verblijf en recente afkomst uit Afghanistan stelt u het CGVS in de onmogelijkheid zich een correct en duidelijk beeld te vormen van uw profiel, uw verblijfplaats(en) van de voorbije jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarom u deze plaats(en) verlaten heeft. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en uw eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen immers buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel of hij sinds lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden, opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is en of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de werkelijke nood tot bescherming van deze persoon.

De documenten die u voorlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het medisch attest bevestigt dat uw zoon littekens heeft die kunnen overeenkomen met messteken, en dat deze op meer dan drie maanden oud waren. Het medisch attest toont echter op geen enkele manier aan wanneer en in welke omstandigheden die steekwonden zouden zijn opgelopen. Ook de brief van Francine Dal, directrice van het centrum CARDA, doet niet meer dan bevestigen dat u psychologisch gevolgd wordt, maar kan verder op geen enkele manier de door u afgelegde verklaringen ondersteunen. Dit geldt eveneens voor het attest van de psycholoog ten aanzien van uw dochter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit een manifeste appreciatiefout, de schending van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en de schending van de materiële motiveringsverplichting, tracht verzoekster in een eerste onderdeel haar vage, incoherente, onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, te verklaren door erop te wijzen dat zij als ongeletterde Afghaanse vrouw uit een heel klein dorp nooit (of amper) gereisd heeft met uitzondering van haar vlucht, zij nooit naar school is geweest en steeds thuis was, en dat het absoluut ongebruikelijk was dat een vrouw alleen naar buiten ging, vragen stelde aan mannen en reisde. Verzoekster herhaalt dat zij quasi analfabeet is, zij niet naar buiten mocht zonder de toestemming van haar man en zelfs het louter vragen stellen over allerlei zaken als vrouw niet geaccepteerd werd. Zij bevestigt dat zij effectief niet naar het dorp ging doch het meestal haar man was of een mannelijk familielid die dat deed, dat zij de slagerijen waar haar man werkte en haar zoons voor stonden met hun handkar nooit heeft gezien en zij evenmin ooit één van de werkgevers van haar man gezien heeft, hetgeen verklaart dat zij hun namen niet weet. Verzoekster is dan ook van oordeel dat het totaal onredelijk is om van haar een gedetailleerde kennis te verwachten over vele onderwerpen die voor westerlingen normaal zijn.

In een tweede onderdeel betwist verzoekster dat zij niet voldoende kennis over haar streek zou hebben. Zij wijst erop dat zij drie dorpen heeft genoemd, waarvan twee volgens het CGVS correct zijn. Verder is het volgens verzoekster logisch dat zij Takthak en Mohammad Agha noemt, aangezien in het eerst genoemde haar broer met haar moeder woont en zij in het tweede tot haar dertiende heeft gewoond totdat ze uitgehuwelijkt werd. Voorts benadrukt verzoekster dat zij wel degelijk drie districten kan opnoemen van de provincie Logar, waarvan er één grenst aan haar district. Verzoekster betoogt dat het in de Afghaanse context en zéker gezien het feit dat zij een vrouw is, perfect geloofwaardig is dat zij niet

perfect in staat is alle dorpen op te noemen en dit in een logische opsomming te doen. Het feit dat zij nooit gereisd heeft en dus niet veel kan vertellen over deze dorpen, is geen reden om aan te nemen dat zij bedrieglijke verklaringen aflegt, aldus verzoekster.

In een derde onderdeel, herhaalt verzoekster ter vergoelijking van haar gebrek aan politieke kennis dat zij heel geïsoleerd leefde, nooit naar school is geweest, een strenge man had die haar niets vertelde en zonder wiens toestemming zij het huis niet mocht verlaten en zij het huis slechts om de 3 à 4 maanden verliet. Volgens verzoekster is het een manifest onredelijke interpretatie waar de betreden beslissing suggereert dat zij toch kennis moet hebben over van alles en nog wat omdat ze één keer vermeldt dat ze met dorpelingen spreekt. Verzoekster argumenteert dat zij door haar geïsoleerde levensstijl niet onmiddellijk ging vragen over de stand van zaken bij de verkiezingen of welke NGO's er actief waren in haar omgeving wanneer ze met dorpelingen sprak.

In een vierde onderdeel voert verzoekster aan dat aangaande haar algemene kennis over Afghanistan, geen enkele tegenstrijdigheid in haar verklaringen kan worden vastgesteld. Zij stelt dat haar onterecht wordt verweten haar verklaringen aan te passen en meent dat in alle redelijkheid dient te worden vastgesteld dat zij haar verklaringen nuanceert of detailleert. Verzoekster verwijst in dit verband naar het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing omtrent de scholen.

In een vijfde onderdeel betwist verzoekster de motivering van de bestreden beslissing dat zij opvallend vage verklaringen zou hebben afgelegd aangaande haar persoonlijke problemen. Verzoekster is van oordeel dat haar feitenrelaas helemaal niet vaag is en zij benadrukt dat haar leven een aaneenschakeling van discriminatie en vervolging is geweest: uitgehuwelijkt op haar dertiende aan een gewelddadige man, moeten leven met een tweede echtgenote, moeten leven met brute stiefzonen die haar en haar eigen kinderen als een last aan het been beschouwden na de dood van haar echtgenoot, een leven van analfabetisme, een leven van geweld naar haarzelf en haar kinderen toe, twee verdwenen zonen, een neergestoken zoontje en een dochter die dreigde uitgehuwelijkt te worden. Verzoekster stelt zich de vraag wat er vaag is aan deze verklaringen. Zij meent dat de in de bestreden beslissing opgeworpen 'vage' elementen niets te maken hebben met de essentie van haar relaas en ziet niet in op welke wijze kennis van de beroepen van haar man en stiefzonen, de precieze activiteit van haar man toen hij vermoord werd, de daden van terrorisering van haar man en stiefzonen ten aanzien van de burgers uit de regio en het ogenblik waarop haar broer de gronden en het huis van hun vader verkocht, relevant is. Verzoekster verwijt het CGVS niets op te merken over de vrees die ze naar voren brengt en meent dat de manier van werken van het CGVS, zeker ten aanzien van een alleenstaande Afghaanse vrouw, zonder scholing, die zelf op haar dertiende werd uitgehuwelijkt aan een absoluut gewelddadige man, die depressief is en voortdurend huilt tijdens het interview, totaal ingaat tegen de geest van de Conventie van Genève en de manier waarop gevraagd wordt dat vluchtelingen behandeld worden in de Proceduregids.

In een zesde onderdeel, aangaande de gegrondheid van haar vrees, herhaalt verzoekster haar asielmotieven, namelijk dat zij haar stiefzonen vreest, die lid waren van Jamiat en steeds in het bezit zijn geweest van wapens. Voorts wijst verzoekster erop dat de aanwezigheid van Taliban en gewapende commandanten in haar provincie door alle bronnen, in het bijzonder in de lijst van het UNHCR, wordt bevestigd. Zij stelt dat hetgeen aan haar zonen werd aangedaan en hetgeen ze met haar dochter wilden doen, met name het kidnappen van mensen om ze te rekruteren voor Jihad of het ontvoeren van jonge meisjes om ze uit te huwelijken, expliciet wordt beschreven in de lijst en de positie van het UNHCR en zij wijst ten slotte op de kwetsbare sociale positie van haar dochter en haarzelf als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen, zoals blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie en rapporten van het UNHCR en uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin deze kwetsbare positie van alleenstaande vrouwen erkend wordt en om die reden het vluchtelingenstatuut toegekend wordt. Verzoekster is dan ook van oordeel dat zij als alleenstaande vrouw dient te worden beschouwd als lid van een bepaalde sociale groep.

In een zevende onderdeel verwijt verzoekster de Commissaris-generaal volledig te hebben nagelaten haar profiel te onderzoeken. Verzoekster verwijst naar de Proceduregids, waarin duidelijk gesteld wordt dat 'inexacte' verklaringen op zichzelf geen reden kunnen vormen om het asielstatuut af te wijzen en de beoordelende overheid niet mag beslissen vanuit een standpunt of de persoon wel 'verdient' om asiel te krijgen, doch dient te onderzoeken of die persoon met reden voor zijn leven vreest. Verzoekster stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de redenen die zij heeft ingeroepen met betrekking tot de gegrondheid van haar vrees ook maar enigszins werden onderzocht. Verzoekster verwijst te dezen nogmaals naar het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde rapport van

het UNHCR "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van juli 2009, waarin gesteld wordt dat vrouwen zonder mannelijke bescherming het risico lopen om slachtoffer te worden van vervolging. Verzoekster herhaalt dat zij een alleenstaande vrouw is, een weduwe met jonge kinderen, wat door de bestreden beslissing niet wordt betwist, en zij op basis van dit profiel grote risico's loopt indien zij wordt teruggestuurd naar Afghanistan. Zij verwijst in dit verband nog naar rechtspraak van de Rechtbank Amsterdam, waaruit blijkt dat alleen al omwille van het feit dat verzoekster bij een terugkeer naar Afghanistan niet met een mannelijk meerderjarig familielid reist, zij tot een kwetsbare categorie behoort, en naar hoger aangehaald rapport van het UNHCR dat stelt dat er ernstige risico's verbonden zijn aan het feit een 'onbegeleide' vrouw te zijn.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, b) en c) van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de schending van de motiveringsverplichting, herhaalt verzoekster in een eerste onderdeel dat alleenstaande vrouwen een kwetsbare categorie vormen en wijst zij erop dat ook in het kader van het gewapend conflict hun risicoprofiel extra bestudeerd en onderzocht dient te worden, hetgeen in casu niet gebeurd is.

In een tweede onderdeel verwijt verzoekster de Commissaris-generaal de noodzaak aan subsidiaire bescherming niet te hebben onderzocht en in de bestreden beslissing enkel in algemene termen wordt gesteld dat 'grote groepen Afghanen' in de buurlanden Iran en Pakisten, Tajikistan, Rusland, Dubai en India of elders in Afghanistan zich gevestigd zouden hebben en aldaar eventueel een verblijfsrecht zouden hebben verkregen, terwijl geen enkel begin van bewijs wordt bijgebracht dat verzoekster werkelijk in een ander land zou hebben verbleven of elders een verblijfsrecht zou gehad hebben. Verzoekster is van oordeel dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat de gehele provincie Logar als zeer gevaarlijk kan beschouwd worden, zoals blijkt uit de lijst van het UNHCR over de gevaarlijke provincies en de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien zijn er volgens verzoekster in haar geval persoonlijke elementen die de Commissaris-generaal hadden moeten doen beslissen dat zij recht heeft op subsidiaire bescherming, met name het feit dat ze een vrouw met kinderen is die haar schoonfamilie dient te vrezen.

In een derde onderdeel klaagt verzoekster aan dat in de bestreden beslissing niet werd onderzocht of zij een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst in dit verband nogmaals naar hoger aangehaald rapport van het UNHCR waaruit wel degelijk blijkt dat alleenstaande vrouwen zonder mannelijke ondersteuning een risico lopen op een onmenselijke behandeling en naar haar uiteenzetting onder het eerste middel in verband met de risico's die zij loopt.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat zij er niet in slaagt doorheen haar verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omdat zij zowel betreffende haar afkomst als wat betreft haar asielrelaas opvallend vage en incoherente verklaringen aflegt, in die mate dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in zijn geheel in het gedrang is gekomen. De Commissaris-generaal besluit dat, gezien verzoeksters opvallend vage verklaringen met betrekking tot haar verblijf van 34 jaar in het district Charkh van de provincie Logar, er ernstige twijfels rijzen omtrent haar bewering dat zij gedurende 34 jaar in dit district heeft gewoond zodat dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de door haar ingeroepen asielmotieven en problemen die zich recent in haar regio zouden hebben voorgedaan. Voorts concludeert de Commissaris-generaal dat verzoekster het de asielinstanties onmogelijk maakt om tot een correcte inschatting te komen van haar nood aan subsidiaire bescherming daar zij, door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen inzake haar recent verblijf en recente afkomst uit Afghanistan, het CGVS in de onmogelijkheid stelt zich een correct en duidelijk beeld te vormen van haar profiel, haar verblijfplaats(en) van de voorbije jaren, haar eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarom zij dezen plaats(en) verlaten heeft.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht

van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. Na lezing van het administratief dossier overtuigt verzoekster de Raad in die mate dat zij een doorleefd relaas brengt betreffende haar gezinssituatie en haar profiel als Afghaanse ongeschoolde huisvrouw, die voornamelijk binnenshuis bleef en zich bezig hield met het huishouden en de zorg voor haar kinderen. De Raad is van oordeel dat de Commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met dit profiel. Gelet op verzoeksters profiel kan van haar bezwaarlijk worden verwacht dat zij beschikt over een uitgebreide geografische en politieke kennis van haar land. Desalniettemin bleek verzoekster toch een tweetal dorpen te kennen die in de buurt van haar dorp Qala e Saidan gesitueerd zijn, met name Nawshar en Qarya i Naw, noemde zij verder Takthak, waar haar moeder en haar broer woonden en Mohammad Agha, waar zijzelf tot haar dertienjarige leeftijd heeft gewoond en kent zij drie andere districten van de provincie Logar. Verzoeksters geografische kennis blijkt minimaal te zijn maar is naar het oordeel van de Raad toereikend voor wat verwacht kan worden van een vrouw die amper haar woning en haar dorp heeft verlaten. Verder noemde zij een aantal bekende ouderlingen uit haar dorp, waaronder het dorpshef, bij naam, weet ze dat Karzai de huidige president is en is zij op de hoogte van het feit dat er in Bazar I Mazari Qods een militaire basis van de Amerikaanse soldaten was. Gelet op de Afghaanse context, acht de Raad het evenzeer begrijpelijk dat verzoekster weinig details kan vertellen over de activiteiten van haar man en stiefzonen voor de partij "Jamiat". Uit het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde rapport "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van juli 2009 blijkt dat de bewegingsvrijheid voor vrouwen in Afghanistan enorm beperkt, zometeen onbestaande is. Dienvolgens zijn de door de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in kennis in hoofdzaak van verzoekster naar het oordeel van de Raad in casu dan ook verschoonbaar, gelet op haar profiel van Afghaanse huisvrouw die zich uitsluitend bezig hield met het huishouden en de opvoeding van haar kinderen.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. Verzoeksters relaas, gekoppeld aan de Afghaanse binnenlandse context, laat toe te stellen dat er in haren hoofdzaak, wegens haar behoren tot de sociale groep van alleenstaande vrouwen, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking kan worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS